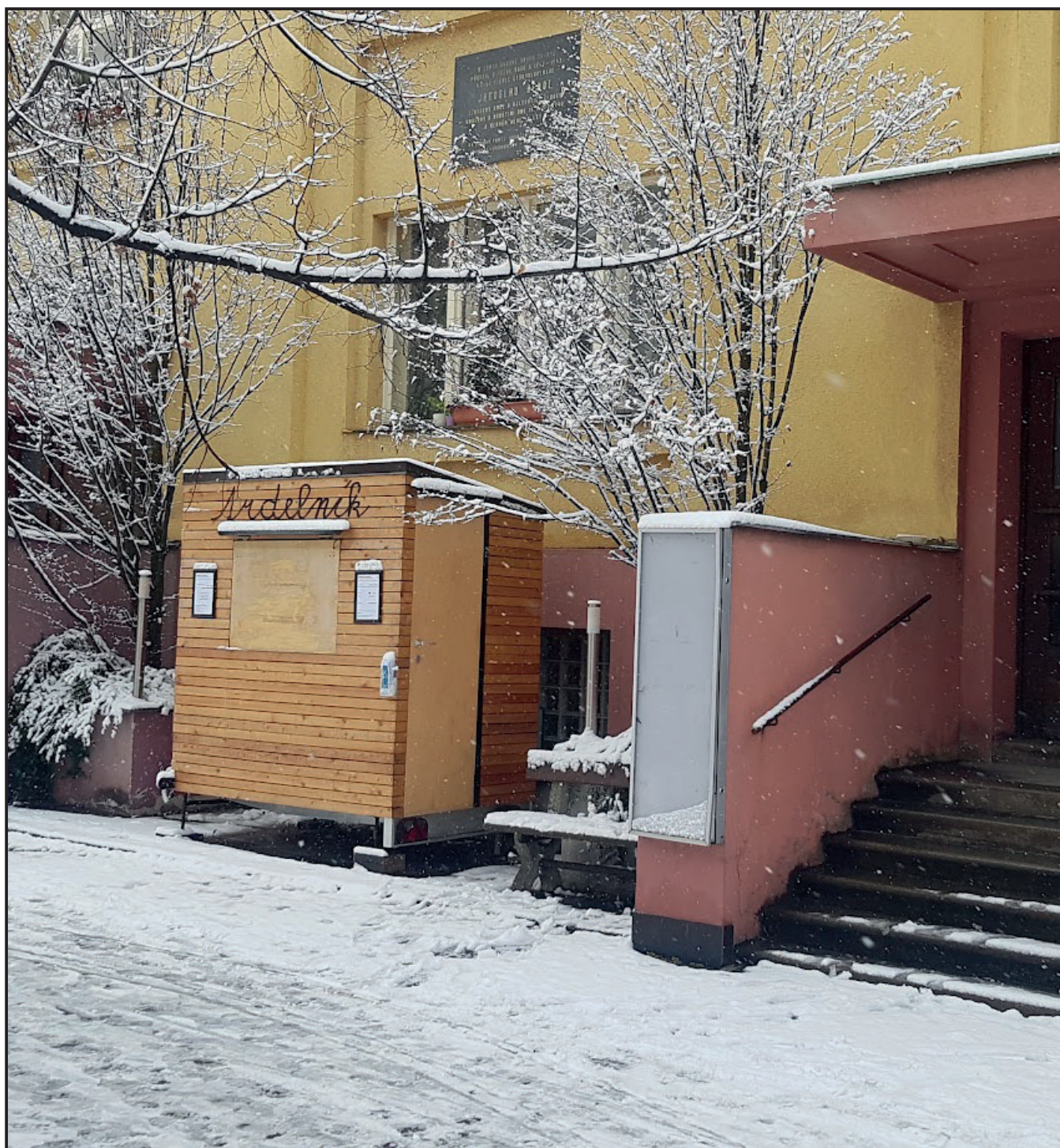

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“

Jan 1,29

Naše Anička v rámci studia na FF UK měla od pana profesora Tomáše Halíka úkol přečíst knihu a napsat esej. Ten semestr měla opravdu velký záprah, tak jsme se domluvily, že knížku si přečtu já, udělám výpisky a esej pak už napíše sama. Díky této dohodě jsem se dostala k výborné knížce, se kterou vás ráda seznámím.

René Girard byl francouzský historik a filozof. Žil v letech 1923 – 2015. Jeho knížka, která zjevně zaujala i pana profesora Halíka, se jmenuje Obětní beránek. Pan Girard v ní píše, že společnost, která je destabilizovaná – válkou, pandemií, suchem, politickými otřesy – v níž probíhá chaos, nehledá většinou důvody svého rozkolísání, ale viníky. Viníci jsou ti, co se od společnosti nějak odlišují – cizinci, menšiny... Kolektivní vraždou si společnost vybíjí své pudy, opět se pak stabilizuje a znovu se nastoluje řád. Viník se tedy vlastně stává zachráncem a kolektivní vražda mučednickou smrtí.

Hned v úvodu autor vypráví o básníkovi ze 14. století, který popisuje katastrofické události té doby i to, jak se s nimi společnost vypořádala. Kvůli údajně otrávené vodě došlo k židovskému pogromu. Pronásledovatelé Židů jsou přesvědčeni, že vykonávají spravedlnost, proto nic neskrývají. Pronásledovatelé nevědí, co činí. Prezentují věci tak, jak je sami vidí.

Tak je to i s námi. I my, jsme-li rozhoř-

čení, myslíme-li si, že nám nebo někomu nám blízkému někdo ubližuje, přejeme si spravedlnost, která vychází z našich často chybných interpretací skutečnosti. A tím kupíme chybu na chybu, zvláště když jedeme po linii oko za oko.

Pronásledovatelé dojdou k přesvědčení, že určitá skupina lidí nebo jednotlivec mohou nesmírně škodit celé společnosti, přestože jsou poměrně slabí.

Za normu se označuje průměr. Čím víc se člověk vzdaluje od průměru, tím víc mu hrozí perzekuce. Odlišnost děsí, protože upozorňuje na základní rysy systému – reaktivitu, křehkost, smrtelnost. Čím je přesvědčení pronásledovatelů méně racionální, tím je silnější. Moderní pronásledovatelé své oběti neuctívají, jen je nenávidí. Snadno jsou tedy jako pronásledovatelé odhaleni.

K perzekucím by nedocházelo, kdyby pronásledovatelé neměli k dispozici manipulovatelnou masu – lidi, kteří se nechali uzavřít do systému perzekučních představ. Existuje perzekuční nevědomí a důkazem toho je, že ani ti, co dnes dokážou odhalit obětní beránky druhých, nikdy neodhalí ty vlastní. My přece v okolí své obětní beránky nemáme, máme jen lidi, ke kterým cítíme oprávněné nepřátelství...

Pronásledovatelé jsou tak vyděšeni svou obětí, že sami sebe považují za úplně pasivní a domnívají se, že jen reagují na chování obětního beránka, který je má ve své moci, a to i ve chvíli, kdy se na něj vrhají.

Epištola Židům považuje Ježíšovu smrt za dokonalou a konečnou obětí, díky níž jsou nadále všechny oběti bezúčinné, a každé pozdější obětování je nepřípustné.

dokončení na str. 6

MODLITBA NA POČÁTKU NOVÉHO OBČANSKÉHO ROKU

Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce (Ž 90,12).

Ty, který jsi byl na počátku všeho, a který budeš i na konci a dovršení všeho, buď s námi v tomto tebou darovaném čase, nes nás a zachovej ve své lásce, dobrý a jediný Pastýři, ukazuj nám svou cestu, provázej nás svým požehnáním, obnovuj svým Duchem tvůj lid, aby tě mohl trvale chválit a oslavovat. Vždyť tobě jedinému náleží chvála, úcta a království Otci, Synu i Duchu svatému nyní, stále i po věky věků.

Amen.

NEDELE V LEDNU

Nový rok – Jména Ježíš pátek 1. ledna

Chci tě vyvyšovat, Bože můj a Králi, tvému jménu dobrořečit navěky a navždy. Po všechny dny ti chci dobrořečit a tvé jméno chválit navěky a navždy. (Žalm 145,1–2)

První čtení: Skutky 4,8–12

Druhé čtení: Filipským 2,5–13

Evangelium: Lukáš 2,15–21

Zjevení Páně (Epifanias) čtvrtek 6. ledna

Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva. (Žalm 72,1–2)

První čtení: Izajáš 60,1–6

Druhé čtení: Efezským 3,1–12

Evangelium: Matouš 2,1–12

Zrod Církve československé husitské sobota 8. ledna

Běda vám farizeům! Odevzdáváte desátky z máty, routy a ze všech zahradních rostlin, ale nedbáte na spravedlnost a lásku, kterou žádá Bůh. Toto bylo třeba činit a to ostatní neopomíjet. Běda vám farizeům! S oblibou sedáte na předních místech v synagógách a líbí se vám, když vás lidé na ulici zdraví. Běda vám! Jste jako zapomenuté hroby, po nichž lidé nahoře chodí a nevědí o nich. (Lukáš 11,42–44)

První čtení: Ámos 5,21–25

Druhé čtení: Římanům 13,11–14

Evangelium: Matouš 10,16–33

I. neděle po Zjevení – Křtu Páně 9. ledna

Hospodinův hlas burácí nad vodami, zahřímá Bůh slávy, Hospodin nad mocným vodstvem. (Žalm 29,3)

První čtení: Izajáš 43,1–7

Druhé čtení: Skutky 8,14–17

Evangelium: Lukáš 3,16–17.21–22

II. neděle po Zjevení 16. ledna

Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějte žalmy, přemýšlejte o všech jeho dívech. (Žalm 105,1–2)

První čtení: Izajáš 62,1–5

Druhé čtení: 1. Korintským 12,1–11

Evangelium: Jan 2,1–11

III. neděle po Zjevení 23. ledna

Pro spravedlivého je zaseto světlo, radost pro ty, kteří mají přímé srdce. Radujte se, spravedliví, z Hospodina, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost! (Žalm 97,11–12)

První čtení: Nehemjáš 8,1–3.5–6.8–10

Druhé čtení: 1. Korintským 12,12–31a

Evangelium: Lukáš 4,14–21

IV. neděle po Zjevení Páně 30. ledna

Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonal's veliké věci. Bože, kdo je tobě roven! (Žalm 71, 19)

První čtení: Jeremjáš 1, 4-10

Druhé čtení: 1. Korintským 13, 1-13

Evangelium: Lukáš 4, 21-30

Ž 72, 1b-2.11

Iz 60, 1-6

ev. Mt 2, 1-12

TŘÍKRÁLOVÉ DARY

Kolik jsme už ve svém životě přijali darů a kolik nám ještě bude dáno přijmout? Kolik jsme jich už ve svém životě rozdali, kolik lidí obdarovali a kolik nám ještě bude dáno obdarovat? Co je pro nás lehčí dary přijímat nebo dávat? Také máte ten pocit, že je třeba se za každý dar nějak revanšovat, že není možné jen tak přijmout dar a nedat nic na oplátku? Ale na druhé straně ve vztazích, kde jste to vy, kdo neustále dáváte, se možná začínáte cítit trochu nesví a napadá vás myšlenka, nejste-li trochu využíváni?

V Novém zákoně se setkáváme s Ježíšem v obou těchto polohách. V Betlémě je to Ježíš jako příjemce darů a o Letnicích Ježíš jako dárce. Pravda, narvaný Betlém, kde se tísní hlava na hlavě a každý chce Ježíška něčím obdarovat, je poněkud zidealizovaná představa, ale vzpomeneme-li si na Půlnoční a srovnáme ji s účastí na bohoslužbách o svatodušních svátcích, nejsme možná tak daleko od pravdy. Ve zprávě z Janova evangelia, když Ježíš dává učedníkům svého Ducha, jsou učedníci ze strachu před Židy shromáždění za zavřenými dveřmi, žádné tísnící se davy. Jako by se zdálo, že mnohdy je pro nás snadnější dary dávat než přijímat.

V našem dnešním novozákonním textu se mudrci, když se dovědí o právě narozeném králi, rozhodnou putovat

do Betléma a položit před něj své dary, něco ze svého majetku, z toho, co vlastnili, co jim patřilo, něco z toho, čím byli sami Bohem obdarováni. Tím, že se na pouť vydali, se tak nejen poklonili právě narozenému Ježíši, ale oni tím také všem ukázali, za koho Ježíše pokládají a jakou má pro ně důležitost.

Ale pro mě osobně nejvíce fascinující aspekt tohoto příběhu spočívá v tom, že mudrci do Betléma vůbec došli a dary, které měli přinést, přinesli. Že je cestou někde nezapomněli, neztratili, nevyměnili, neprodali, že je nenechali někde jen tak ležet, protože už by se jim s nimi nechtělo tahat. Snad si nyní říkáte, co je na tom tak obdivuhodného? Vždyť to bylo účelem celé jejich cesty, proto se do Betléma vůbec vydali, aby se poklonili a odevzdali dary.

Ve křtu se, každý z nás, obrazně vydáváme na svou duchovní pouť obdarování Duchem svatým a jeho dary. Ale jsem si vůbec vědoma, co jsem dostala? A směřuje moje životní cesta k tomu, od něhož jsem dary přijala?

Představme si, že bychom od někoho dostali nějaký úžasný dar. Dar, který by mohl změnit náš život i životy těch, s nimiž se setkáváme. A přestože bychom dar přijali, nikdy bychom ho neotevřeli. Nechali bychom ho

ležet ještě zabalený a nejevili o něj sebemenší zájem. Občas by nám někdo připomněl, že jsme obdrželi skvělý dar, a jak se z něj můžeme radovat a co víc, jak se o něj máme podělit s druhými, ale my bychom ani nevěděli, o co se jedná a kde že ten dar vlastně máme.

Je to asi docela nepravděpodobné. Většina z nás své dary otevírá. A nebo, nepoznávám se v tom? Není to vlastně můj případ a můj postoj k mým duchovním darům? Není pochyb, že i já jsem dary přijala, byla jsem přece pokřtěna. Ale vím vlastně, jaké jsou moje duchovní dary? Víím, jak jimi mohu sloužit danému společenství, do kterého patřím, a přispívat jimi k jeho růstu? Snažila jsem se za ty dlouhé roky objevit své dary? Otevřít je a nechat se jimi proměnit?

A tak možná jdeme po své životní pouti obdarováni dary, které jsem se ani nepokusili otevřít. Snad pašeráci nosí věci, o kterých mnohdy vůbec nic nevědí, a myslím, že v otázce darů Ducha svatého se jim mnozí podobáme. Jaké že to vlastně nesu dary? A nesu je ještě vůbec? Nenechala jsem je ležet někde po cestě? Nezapomněla je někde? Nevyměnila nebo neztratila? A darem je přece i moje rodina, děti, moje společenství, má církev. Nesu, jdouce po své životní pouti, ještě pořád i tyto dary nebo jsem na ně už rezignovala? Na svoje manželství, děti, společenství, církev? Jejich tíha se mi zdála tak obrovská, že bylo snazší je někde odložit?

Právě dnes, v čase svátků Tří králů, bychom se měli zastavit a znovu rozjímat o svých obdarováních. Věřím, že budeme-li Pána prosit, ukáže nám, jaké dary s sebou každý z nás neseme a jak je můžeme rozmnožit pro druhé a pro nám svěřené společenství. Abychom stejně jako ti mudrci před narozeného Ježíše i my jednou se svými dary došli až před vzkříšeného Krista, bez výmluvy: "Promiň, Pane, že ti nic nenesu, ale už jsem se s tím nechtěla tahat..."

Amen

Kázání Adely Frýdlové na svátek Tří králů

PROGRAM NA LEDEN

2.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
8.1.	sobota	15 hod.	bohoslužba k výročí CČSH	chrám sv. Mikuláše
9.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
14.1.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, slouží D. Frýdl
16.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
23.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
28.1.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, slouží O. Nováček
28.1.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákrístie
30.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

dokončení ze str. 2

Aby se lidé vrátili k trpělivému zkoumání přirozených příčin, musejí se nejdříve odvrátit od obětí, protože pronásledovatelé nenávidí bez příčiny. Aby k tomuto zázraku došlo, je potřeba mimořádné kombinace intelektuálních, morálních a náboženských faktorů, jakou přináší text evangelií. Vlastním smyslem evangelií je kritika násilnické náboženskosti. Dokud nás Ježíšova slova nezasáhnou, nezhřešili jsme. Zůstáváme zasaženi perzekuční představou, ta si uchovává jakousi relativní oprávněnost. Vrahové (pronásledovatelé) se domnívají, že jejich obětování a nenávisť jsou záslužné. Ani oni nevědí, co činí, a měli bychom jim odpustit. Přichází hodina, kdy bychom si měli odpustit všichni navzájem. Budeme-li ještě otálet, nebudeme k tomu už mít čas. Přeju vám všem požehnaný a radostný rok 2022.

Míša Mimrová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

ODVAHA STÁT SE NOVÝM ČLOVĚKEM

Na začátku nového roku si většinou dáváme různá předsevzetí, jak změníme svůj život. Přemýšlíme, co změníme, jakých nedobrych vlastností se zbavíme, co zvládneme jinak, často úplně jinak, že minulé špatné odhodíme a nové bude lepší. Změna se ze mne snaží udělat jiného člověka, změna se člověku snaží namluvit, že není dobrý takový, jaký je, a že se proto musí změnit.

Anselm Grün, německý benediktinský mnich, autor mnoha knih, napsal knížku *Proměň se!* - odvaha stát se novým člověkem, kterou vydalo v roce 2017 nakladatelství Portál. Vysvětluje, že lepší vyjádření je *m í s t o z m ě n a - p r o m ě n a*. Proměna je mírnější. Říká mi, že smím být, a to se vším, co ke mně patří. Přijímám se takový, jaký jsem a jakým jsem se stal. Zároveň si však uvědomuji i to, že ještě nejsem tím, jakým bych ze své podstaty mohl být. Cílem proměny je dát v sobě vzniknout jedinečnému a původnímu obrazu, který si o mě Bůh vytvořil. Tento obraz se snaží všechno ve mně prozářit. Změna se snaží udělat ze mne jiného člověka, zatímco proměna si klade za cíl, abych se stal plně sebou samým, abych se víc a víc stával tím jedinečným člověkem, kterým jsem.

Proměnu chápu jako typicky křesťanský způsob změny. Zahrnuje totiž hledisko milosti. Tím, kdo proměňuje člověka, je Bůh sám. Zjevně se to ukázalo na vtělení Božího Syna, jímž Bůh proměnil a zbožstil naši lidskou přirozenost. Proměna je tedy i zároveň klíčem našeho duchovního života. Důvěruje, že všechno, co je v nás, má nějaký smysl, a že Bůh chce všechno v nás proměnit, aby v nás stále více zářilo jeho světlo a sláva. Jak k proměně dochází? Lze jí dosáhnout různými cestami

První cesta proměny spočívá v tom, že odevzdám Bohu všechno, co ve mně vytane a vystavím to Boží lásce. Představím si, že Boží láska proudí do mého strachu, bezmoci, zoufalství, prázdnoty, neklidu, smutku, hněvu a žárlivosti. Jakmile do toho začne proudit Boží láska, Boží Duch, mé emoce se začnou proměňovat.

Druhá cesta vede rozhovorem s tím, co se ve mně objeví. Hovořím se svým strachem a ptám se ho, čeho se ve skutečnosti bojím. Hovořím se svou depresí a ptám se jí na důvod. Rozmlouvám se svým hněvem, závistí, žárlivostí a vztekem, rozpoznávám jejich význam. Vášně tak procházejí proměnou, přestávají mne ovládat, a ukazují mi konkrétní kroky vedoucí k vitalitě a svobodě.

Třetí cesta proměny spočívá v tom, že se zastavím a začnu čelit svému dosavadnímu způsobu života. Čas od času potřebujeme askezi, která staví hráz našim dosavadním návykům. Když si například v postní sobě něco odepřeme, vzroste v nás pocit svobody a nezávislosti. Čtvrtá cesta spočívá v tom, že si něco vyzkoušíme. Vyzkoušíme-li si nové jednání, proměňuje se tím naše duše, naše zvyky a naše nitro.

Proměna je Boží záležitost, a přece k ní musíme přispět svým dílem. Musíme předložit svou skutečnost Bohu a vyzkoušet si postoje, které by posílily naši stabilitu. Jednáním a vyzkoušením si postojů a ctností v nás dochází k proměně, která je vždycky zároveň určována Boží milostí, protože ta provází veškerou naši činnost.

Anselm Grün tedy píše, že změna vyvolává přesvědčení, že to, co bylo, je špatné, a nyní teprve přichází s něčím novým konečně to dobré. Ale pro něho je mnohem inspirativnější proměna, proces, kdy nedochází k zavržení minulého, ale k jeho transformaci tak, aby život mohl plynout dál. Ve vysvětlení se opírá nejen o pohádkové proměny (pohádka o šesti labutích), ale hlavně o biblická vyprávění.

O b r a z y proměny - v nich nachází hlubokou inspiraci a zdroj obrazů, které mohou každého člověka motivovat, aby i on proměnil své srdce a život. Aby měl odvahu k novému vykročení správným směrem např. přechod Izraelitů Rudým mořem, vytrysknutí pramene vody poté, co Mojžíš udeřil holí do skály..

C e s t y proměny líčí bible např. na příběhu Jakuba - zápas u potoka Jabok a proměna na Izraele, proměna Saula na cestě do Damašku v Pavla.

P ř í b ě h y proměny jsou ve vyprávění o proměně vody ve víno na svatbě v Káně, proměna eucharistie při poslední večeři - chléb v Tělo a víno v Krev Krista. Proměna modlitby - v žalářní kobce Pavel a Silas se modlí a zpívají žalmy, vězení se otevře, a dojde k proměně vězeňského strážce, a vytvoří se společenství. Všude, kde se lidé modlí, tam si začínají naslouchat, tam se rodí domov, vzniká společenství víry, rodí se církve.

Na pojmu proměny je jasně vidět, že tím, kdo skutečně jedná, je Bůh. A nás záleží, jestli uvěříme proměňujícímu Bohu, jestli mu dáme svou důvěru a svěříme mu sebe samé a celé své bytí. Vyžaduje to poctivost vůči sobě a odvahu podívat se do očí pravdě o sobě. Boží Duch nás bude stále více prostupovat a prozařovat.

Jana Gottwaldová

POTKALA JSEM PÁR ANDĚLŮ, CO NEMĚLI KŘÍDLA, ALE MĚLI SRDCE

Uřčitě jste taky nějaké potkali, jsou mezi námi a není dílem náhody, ale jejich schopností, že je potkáte v pravý čas. Dnes jsem si vzpomněla na jednoho z nich. Když moje malá dcerka Terežka začala chodit do školy, psal se rok 1983. Bydleli jsme v centru Prahy kousek od Národního divadla, je tudíž logické, že spádově patřila do školy v tehdejší době temna jedné z nejlepších. Do jazykové školy v Ostrovní ulici. První

stupeň měl budovu v ulici Josefské a do té Ostrovní pak chodily ty děti, které udělaly na konci třetí, nebo které třídy zkoušku, a byly přijaty. Nejen děti z Josefské, ale z celé Prahy. Ty, které se nedostaly, musely přejít na jinou školu.

„Mami, já bych chtěla na jazykovku,“ oznámila jednoho krásného dne Terezka a vytáhla z aktovky přihlášku.

Jo, holčičko, říkala jsem si v duchu smutně, zkoušky dělat můžeš, ale stejně tě tam nevezmou.

Dnes je to těžké pochopit, proč by se šikovná a chytrá holčička se samými jedničkami nemohla dostat na jazykovku, ale tehdy to nebylo jen tak. Naší Terezce prostě chyběly body. Večer jsem jí vyplnila přihlášku, kde byly samé důležité body, jako je členství rodičů v partaji, původ, angažovanost a tak. Jako správný rodič bych ji měla na ty zkoušky připravovat, ale já jsem se na to prostě vykašlala, Doufala jsem, že je neudělá a nebude nám potom vyčítat, že to bylo kvůli nedostatku angažovanosti.

V den zkoušek přišla Terezka domů a hned ve dveřích radostně oznamovala, že to nebylo těžké, a že má určitě všechno dobře. Trhalo mi to srdce a moje tušení, že se stejně nedostane na vysněnou školu, se za týden potvrdilo. Důvod nepřijetí – nedostatek požadovaných bodů...

Terezka plakala a my jí jen těžko vysvětlovali, že to nevádí, a že v pondělí ji přihlásíme do školy na Uhelňáku...

V neděli kvečeru někdo zazvonil. Šla jsem otevřít a za dveřmi stála drobná paní.

„Dobrý den, já jsem Mališová a učím v Ostrovní francouzštinu,“ představila se paní, „jdu se zeptat, jestli jste už Terezku přihlásili na jinou školu.“

Pozvala jsem paní učitelku dál. Když jsem jí řekla, že se teprve chystáme zajít na Uhelňák, paní učitelka se rozzářila.

„Nikam Terezku nepřihlašujte. Bude chodit k nám na jazykovku.“

„Ale Terezku nepřijali, měla málo bodů,“ namítla jsem, ale paní učitelka mávla rukou.

„Zkoušky udělala výborně, ty body chyběly kvůli vám. A když můžou vzít děti, co zkoušky neudělaly, ale mají angažované rodiče, tak já vám povídám, že vaše Terezka v mé třídě bude.“

U kafe mi potom takhle skvělá paní učitelka vyprávěla, že se o to zasadila, aby mohla učit i takovou šikovnou holčičku, jako je Terezka, když musí učit pár dětí, co na studium na jazykovce nemají, zato mají rodiče s červenou knížkou a funkcemi.

A tak se stalo, že i v době komunistického marasmu se našla statečná učitelka se srdcem na pravém místě. Terezku učila celou základku francouzštinu a já se teprve po čase dozvěděla, že takhle paní učitelka byla původně vysokoškolskou profesorkou, a že měla zákaz učit na vysokých školách. Naštěstí bylo kvalitních francouzštinářů jako šafránu, tak mohla učit aspoň na základní jazykové škole. Byla to přísná učitelka, pro mě ovšem anděl bez křídel, ale s velkým srdcem.

Zuzana Zajícová

Vpředešle kapitole se zamejšším nad zrcadlovou souměrností motýlích křídel, která, jak se možná mylně domnívám, nemohla vzniknout jako nápad, který se zrodil v jeho minihlavě, ale bylo to způsobeno čímsi, co bylo mimo motýla. Ale takových záhad mě napadá celá řada a než abych studoval různé domněnky, které se od sebe liší mnohdy diametrálně, vymyslím si vlastní teorie a to je pro mě zdrojem nádherné zábavy, stejné jako pro někoho třeba golf nebo pivnice.

Tak třeba: jak to bylo, že Hmota, což je bůh materialisticky smýšlejících, se rozhodla stvořit vesmír. Co ji to napadlo? Nebo jak zařídila, aby byl neustále dostatek much pro vlašťovky, případně proč Bůh připustil, aby existovaly různé druhy víry a každá z nich měla své výsostné území: hinduismus a buddhismus sídlí v Indii, pravoslaví v Rusku, konfucianství žije v Číně a islám skoro všude ...

A za všechny ty mé pochybnosti a otazníky může můj mozek. Neboli hmota. Nejvzácnější hmota v celém vesmíru, hmota schopná samostatného myšlení! A to mé samostatné myšlení může být i scestné, jako samostatné myšlení kohokoliv včetně myslitelů. Dialektičtí materialisté by mé pochybnosti určitě utloukli argumenty, že bych nestačil sténat. Ale přece jen si neodpustím tu pokorně vypsát, co mi kráčí hlavou.

Tak tedy síla hmoty způsobila, bez jakéhokoliv přispění jakéhosi Transcendentna, že bílkovina se vydala správným směrem k cíli. Dobrá, věřme, že hmota se dokázala obejít bez pomoci nějaké externí Síly. Ale z čeho tak usuzujeme? Ano, z vývojové teorie, která má určitě svou nepopíratelnou logiku. A mí materialisticky orientovaní spoluobčané tvrdí, že tato logika nemohla být předem daným záměrem. Ale opakuji tu pokolikáté: z čeho soudí, že nemohla? To bych potřeboval vědět.

Vznikají mi ještě další pochybnosti, které tentokrát míří jiným směrem. V duchu držím na dlani lidský mozek, a přiznám se, že se mi ta šedá, sulcovitá hmota trochu ekluje. A na mně je, abych se rozhodl, zda tato nevábná materie schopná myšlení je výsledkem nekonečných vývojových kombinací, nebo zda je naplněním jakéhosi záměru. Těch vývojových kombinací je nepředstavitelné množství. Ale říkám si, že slepých uliček, které nikam nevedou, muselo být během toho vývoje nescíslněkrát víc. A jejich počet mohl být ještě znásoben tím, že do stejné uličky mohl vývoj zabřednout i vícekrát. Přesvědčený ateista to má jednodušší: mou představu, založenou na víře v něco nepoznatelného, prohlásí za nevědeckou (což taky je) a tím se z toho problému jaksi vyveče. Pokouším se, být marně, konfrontovat svou pravdu s tou jeho, ale dojdu vždy k tomu, že ono je to vlastně fifty-fifty. Obojí je založeno na víře. U křesťanů je to víra přiznaná, u ateistů je to víra nepřiznaná. Svou víru ve všemohoucnost hmoty povětšinou nepovažují za víru, nýbrž za fakt.

Tak tedy ta šedá hmota se naučila myslet, úspěšně řídit chod složitěho lidského organismu, ale na-víc zvládla i práci se skutečnostmi nehmotnými, jako je talent, smysl pro krásu, pro humor, naučila se rozlišovat dobré od zlého a naučila se pracovat s morálkou

nejen v té základní rovině, ale i rafinovaným způsobem: ví například, jak pomocí dobra lze dosáhnout zla, a naopak. Mravní řád, který uznává pan Descartes, není hmota, a přesto existuje. A to mně napovídá, že všechno nemusí být hmota, a přesto existence toho se nedá popřít.

Ale už si v duchu namítám: Ano, mravní řád není hmota, ale je produktem té podivné hmoty, kterou náš mozek nazval mozkiem. Tu se ale za mými zády ozve: Není! To Anděl Mluvčí prolétl nejspíš okolo a stačil mi vnuknout jinou eventualitu: že třeba mravní a jiné řády tu už byly, a že náš mozek je nevyprodukoval, pouze objevil. Zkuste mi to někdo vyvrátit.

Dočetl jsem se, že se usilovně pracuje na umělé inteligenci, která by převyšovala tu lidskou (což v mnoha případech asi nebude tak moc těžké). Velice důležité ale je, aby se nezapomnělo vytvořit současně umělý mravní řád, protože podaří-li se vytvořit roboty bez mravního řádu, časem nás pobijou nebo zotročí.

DESATERO

P oohlédneme-li se pár tisíciletí nazpět, zjišťujeme, že lidskému rozumu byl jakýsi prvotní mravní řád nabídnut v podobě Desatera, které vytyčilo jisté mantinely takovým způsobem, jaký by byl oněm jednoduchým izraelským nomádům jasný. Věřit v jednoho Boha, ctít otce a matku, nekrást, ne-vraždit, nelhat ...

Pravda, po čase se zjistilo, že Desatero jaksi zapomnělo na pýchu, lakomství, závist, nestřídmost, lenost a na další nešlechtné lidské vlastnosti a bylo třeba vymyslet sedmero hlavních hříchů a Desatero tak doplnit. A mravní řád tu máme v kompletní podobě, a kdo ho nedodrжуje, tak na to doplatí, ale někdy taky ne. Lidé totiž jednotlivé paragrafy Mojžíšova zákona pozvolna opouštějí. Jak ono to vlastně dnes vypadá?

I. V jednoho Boha věřit budeš - příkázání, které proklamuje monoteismus a odsuzuje stereoteismus, jak by se dala nazvat víra ve více bohů. V současnu kdo chce, ten věří, kdo nechce, nevěří. Příkázání je příkazem a nesplnění příkazu bývá potrestáno. Je ale známo, že mnoho neznabohů na tomto světě spokojeně prosperuje.

II. Nevezmeš jméno Boží nadarmo - to snese různá vysvětlení, ale kdo chce, tak si to prostě ne-vysvětluje a jedná tak, jak uzná.

III. Pomni, abys den svátečný světil - to je při-kázání pro věřící, a sice pro hodně věřící. Sekulární občan světil sváteční den tím, že naloží rodinu do svého fára a jede se na chatu. Tak to ale Hospodin nemyslel.

IV. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře se ti vedlo na zemi - s tímto příkázáním mám problémy. Znáám totiž lidi, kteří své rodiče ctí, ale moc dobře na zemi se jim nevede. A je-den z nich, byl to můj kamarád, dokonce ani nebyl dlouho živ. To potřebuju, aby mi někdo vysvětlil.

*Jiří Suchý
pokračování příště*

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Miloš Měřinský(1967)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 17. 12. 2021

Jednání RS bylo zahájeno společnými modlitbami členů RS a písněmi č. 209 a 206.

Aktuální stav hotovosti ke dni 17. 12. 2021: Banka: KB 131.295,93 Kč, MMB 8.244.841,70 Kč Pokladna: 3.490 Kč RS bere na vědomí. Ke dni 16. 12. 2021 bylo předáno staveniště zhotoviteli firmě Neobuilder za účasti investora – D. Frýdl, Ateliér MCA arch. Cikán a stavební dozor. Byly provedeny vzorky fasády ve dvou provedeních barevnosti, ze kterých bude památkáři vybrána konečná podoba fasády.

Ve věci vzrostlých stromů v bezprostředním okolí Husova sboru bude proveden dendrologický průzkum. Na základě něho bude zvolen další postup. RS doporučuje zachování co největšího počtu zeleně v okolí budovy Husova sboru. Požádán MHMP o dotaci ve výši 6.481.910 Kč. RS souhlasí s touto žádostí o dotaci.

Ve věci řízení o prohlášení budovy Husovy sboru kulturní památkou navštívil br. Karel Červený Ministerstvo kultury a nahlédl do spisu. Z navrhovaného mobiliáře se má památková ochrana vztahovat na stůl Páně, kazatelnu, lavice, původní mosazný svícen na oltář a prapor s vitrínou. RS na dotaz MHMP - Odbor památkové péče souhlasí s prohlášením budovy Husova sboru za kulturní památku ČR.

Br. farář navrhuje zpracovat architektonickou studii řešení přístupu z východní strany budovy do místnosti zázemí provozu divadla (dříve Fotografia, posléze WME Data). Přístup by spočíval v rozšíření stávajícího okna a jeho napojení na nové schodiště. Úprava má za cíl propojit budovu s chodníkem a ulicí Na Kovárně.

RS souhlasí s přihlášením budovy do programu Antigrafity II, vyhlašovaný MČ Praha 10. RS projednala došlý návrh provozovatele Café MANA a rozhodla o jednorázovém snížení nájmu rozloženém do pěti měsíců. Měsíční platba tak bude snížena po dobu pěti měsíců. Poté se nájem vrátí na původní výši.

Navrhovatel a nájemce baru K. Červený sdělil RS současnou ekonomickou situaci, ve které se nachází. RS na základě nových informací schvaluje obnovení nájmu od 1. 1. 2022.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.